

издигнали красива къща и заживѣли като богати хора; за бѣднитѣ не се грижели . . .

Веднажъ Йоргенъ, като се връщалъ въ къщи, отъ калния пѣтъ си оцапалъ много обувката. Той взелъ една китка златни класове и заповѣдалъ да му ги изчистятъ . . .

Веднага избухналъ сѣверниятъ вѣтрѣ, грозенъ, силенъ и повалилъ цѣлата нива. Той загърмѣлъ надъ самото ухо на Йоргена:

— Нещастний, човѣче, ти си билъ недостоенъ за моя даръ! . . . Не стига, гдѣто живѣешъ богато, ядешъ и пиешъ до насита, недавашъ късче хлѣбъ на нещастнитѣ, но още се подигравашъ съ моя даръ . . . Отсега нѣма да имашъ богата жетва; всичко що посѣешъ, ще го унищожа! . . .

Въ това врѣме кучето на Йоргена се обадило:

— Милость за мене, сѣверний вѣтре! . . . Въ какво съмъ виновенъ, та да гладавумъ и азъ! . . .

— Хубаво, казалъ вѣтрѣтъ, заради тебе ще оставямъ малко хлѣбъ и него можешъ да дѣлишъ съ стопанина си! . . .

Отъ тази минута се раждало на всѣко стебло само по единъ класъ. Но и това малко жито едва се събирало наполовина, защото сѣверниятъ вѣтрѣ често налиталъ и разпилѣвалъ класоветѣ на разни страни.

